

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **F. J.**
státní příslušnost, ev. č. .
t. č. pobytem X.
doručovací adresa: X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. OAM-13/ZA-ZA11-D02-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. OAM-13/ZA-ZA11-D02-2020 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. OAM-13/ZA-ZA11-D02-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je Italská republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
2. Jedná se již o třetí rozhodnutí žalovaného ve věci přemístění žalobce v tzv. dublinském řízení. Prvotní rozhodnutí žalovaného v této věci ze dne 17. 7. 2018 bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2018, č. j. 33 Az 18/2018-37. V prvotním řízení před krajským soudem byl žalobě proti prvotnímu rozhodnutí žalovaného přiznán odkladný účinek usnesením ze dne 28. 8. 2018, č. j. 33 Az 18/2018-21.
3. Ve druhém řízení o přezkum nového (druhého) rozhodnutí o přemístění (zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti) byl soudem přiznán rovněž odkladný účinek, ale žaloba byla zamítnuta rozsudkem ze dne 20. 5. 2019, č. j. 33 Az 10/2019-32. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 Azs 184/2019-26. Žalobce následně v listopadu 2019 byl přemístěn v tzv. dublinském řízení zpět do Italské republiky, kde ovšem setrval pouze pár hodin a vrátil se zpět do ČR.

II. Napadené rozhodnutí

4. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul azylový příběh žalobce a průběh správního řízení. Především konstatoval obsah údajů sdělených k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 1. 2020.
5. Žalobce ze své vlasti vycestoval na základě schengenského víza vydaného Italskou republikou v září 2017 přes Maďarsko, přičemž následně pokračoval do Spolkové republiky Německo. Tam požádal o udělení mezinárodní ochrany, nicméně po šesti měsících přicestoval do ČR a zde rovněž požádal o mezinárodní ochranu. Po svém transferu do Itálie na základě dublinského řízení se obratem po šesti hodinách vrátil zpět do ČR, kde pobýval až do podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu neoprávněně. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že v zemi původu je na něj vydán zatykač kvůli účasti na demonstracích, ale je obviněn kvůli dluhům v bance.
6. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že nerespektoval rozhodnutí o přemístění a realizaci transferu v listopadu 2019 z toho důvodu, že má již

v ČR zázemí. V Itálii je moc cizinců a italský jazyk je těžký. Pokud by byl žalobce znovu přemístěn do Itálie, tak se hodlá opětovně vrátit do ČR.

7. Žalovaný shrnul vývoj tří správních řízení ve věci včetně rozhodnutí správních soudů vydaných v případě žalobce. Dále shrnul relevantní právní úpravu obsaženou v nařízení Dublin III.
8. Žalovaný hodnotil zjištěné skutečnosti a následně po konstataci aplikovatelnosti nařízení Dublin III posuzoval jednotlivá kritéria pro určení příslušnosti členského státu EU k provedení a dokončení azylového řízení. Dospěl k závěru, že na případ žalobce je třeba uplatnit kritérium upravené v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, podle něhož je subsidiárně příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu první členský stát, v němž byla žádost podána. Jelikož žalobce si podal prokazatelně na základě výsledku porovnání otisků prstů v systému EUODAC žádost o udělení mezinárodní ochrany v SRN dne 17. 10. 2017 (Bielefeld), žalovaný měl za to, že příslušným státem je SRN. Proto požádal SRN o informaci o průběhu řízení, z níž vyplynulo, že odpovědným členským státem na základě nařízení Dublin III je Italská republika, neboť žalobce měl v den, kdy požádal o mezinárodní ochranu v SRN, krátkodobé schengenské turistické vízum Italské republiky č. ITA031366175 platné ode dne 30. 9. 2017 do dne 22. 10. 2017 po dobu osm dnů.
9. Proto žalovaný podal žádost do Itálie o přijetí žalobce zpět, na niž Italská republika ve dvoutýdenní lhůtě ve smyslu čl. 25 odst. 1 a čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III neodpověděla, což má za následek vznik domněnky, že žádosti bylo vyhověno a Italská republika má povinnost přijmout žadatele zpět. Žalovaný ukončil řízení přemístěním žalobce do Italské republiky dne 7. 11. 2019. V případě současného řízení o mezinárodní ochraně žalovaný požádal Italskou republiku o zpětvzetí žalobce na její území dne 13. 1. 2020.
10. Žalovaný se dále zabýval tím, zda v případě Itálie existují závažné důvody domnívat se, že tam dochází k systémovým nedostatkům. Přitom žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 17. 12. 2019 a dále informace OAMP ze dne 14. 12. 2019. Je zřejmé, že migrační krize z let 2015 -2016 již v Itálii významně opadla. Žádné z aktuálních zpráv se nezmiňují o takových nedostacích, které by bylo možno považovat za systémové. Žalobce zároveň není zranitelnou osobou. Konečně žalovaný posuzoval také možnost aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, nicméně takové důvody nenalezl.
11. Proto žalovaný zastavil řízení, neboť k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je příslušná Italská republika.

III. Žaloba

12. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce především uvedl, že by v případě svého návratu do Itálie mohl být vystaven zacházení dosahujícímu minimálně úrovně ponižujícího, resp. nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské mluv, resp. čl. 4 Listiny základních práv EU, a to zejm. s ohledem na neuspokojivé přijímací podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii.

13. Poukázal na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. a závěry Evropského soudu pro lidská práva v rozsudku Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12). Povinností předávajícího státu je provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. Žalobce poukázal především na závěry zprávy Švýcarské rady pro uprchlíky (Swiss Refugee Council) ze srpna 2016 a uvedl, že podle této zprávy je italský přijímací systém neudržitelný a nepropracovaný, přijímací podmínky a přístup k azylovému řízení jsou problematické a nejsou vždy zaručeny. Žadatelé nebo i poživatelé mezinárodní ochrany pak často skončí na ulici bez jakékoliv pomoci.
14. Dále žalobce poukázal na zprávu AIDA z roku 2016, v níž se uvádí, že osoby přemístěné do Itálie z jiného členského státu obvykle přijíždí do Říma či Milána na letiště. Čelí různým podmínkám v závislosti na tom, zda už v minulosti požádali o azyl v Itálii či nikoliv a zda byla či nebyla jejich žádost vyřízena. Kromě toho žalobce poukázal na zprávu Dánské rady pro uprchlíky (Danish Refugee Council) *Is Mutual trust Enough?* z února 2017, která se věnuje výsledkům monitoringu několika žadatelů navracených do Itálie, a to zejm. zranitelných osob, které jsou podle této zprávy vystaveny riziku porušení jejich práv ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy a čl. 4 Charty EU.
15. Žalovaný se však těmito úvahami vůbec nezabýval, zejm. nehodnotil adekvátnost přijímacích podmínek v Itálii. Nedostal tak požadavkům ESLP kladeným na důkladnost a individualnost posouzení situace s ohledem na možné riziko porušení čl. 3 Evropské úmluvy. Žalovaný místo toho argumentuje zcela obecnými informacemi, které lze uplatnit v každém případě předání do Itálie. K tomu žalobce zdůraznil, že domněnka, že všechny členské státy EU jsou bezpečnými zeměmi, je vyvratitelná.
16. Žalobce dále poukázala na to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou podmínek v přijímacích zařízeních v Itálii. Samotné snížení počtu přicházejících migrantů samo o sobě ještě nutně neznamená výrazné zlepšení podmínek v těchto zařízeních. O přetrvávajících problémech hovoří také zpráva ASGI (Association for Juridical Studies on Immigration). Podle této zprávy některým dublinským navrátilcům byl odepřen přístup do italského přijímacího systému anebo museli čekat dlouho, než byli ubytováni v zařízeních SPRAR. Žadatelé o azyl navracení v dublinském řízení se musejí nejprve obrátit na příslušnou kvesturu, aby získali schůzku k podání své žádosti, což trvá i několik měsíců. Příslušná kvestura se často nachází daleko od letiště.
17. Žalobce dále poukázal na argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 Azs 12/2017-72 a dále také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2019, č. j. 13 Az 74/2018, z nichž podle jeho názoru vyplývá, že žadatelé o azyl jsou obzvláště znevýhodněné a zranitelné skupiny osob vyžadující zvláštní ochranu. Nejde tedy jen o rodiny s dětmi.
18. Žalobce dále namítl, že žalovaný vycházel pouze z jediné zprávy o stavu azylového systému v Itálii, a to z Informace OAMP – Přijímací systém ze dne 17. 12. 2019. Tato praxe byla správními soudy opakovaně kritizována. Žalovaný se však nezabýval faktickým stavem věcí v Itálii a měl se tak zabývat obavami žalobce z předání do Italské republiky

z hlediska čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III důkladněji a také posoudit možnost uplatnění diskrečních ustanovení čl. 17 citovaného nařízení. Napadené rozhodnutí je tak i nedostatečně zdůvodněno.

19. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu s dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto navrhl zamítnutí žaloby. Jak již v napadeném rozhodnutí, v případě žalobce a jeho podané žádosti o mezinárodní ochranu, bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III. Dle čl. 18 dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení, v tomto případě tedy Italská republika, povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, jehož žádost zamítl a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Italská republika je tak povinna přijmout žalobce zpět na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
21. K námitce týkající se naznačené existence systematických nedostatků v azylovém řízení, či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení, žalovaný musí podotknout, že takoveto tvrzení nemůže vést k vyvrácení domněnky o Italské republice jako o bezpečné zemi, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Skutečnosti, které by tuto domněnku vyvrátily, musí splňovat určité kvalitativní požadavky.
22. Žalovaný dále zopakoval argumentaci ohledně stavu italského azylového systému uvedenou v napadeném rozhodnutí. Žalovaný má za to, že nebylo prokázáno, jak naznačuje žaloba, že v konkrétním případě žalobce by v případě jeho předání do Italské republiky nebyl zajištěn plný rozsah jeho procesních práv v azylovém řízení, a že by v jeho konkrétním případě existovala důvodná obava, že by mohl být vystaven ponižujícímu nebo dokonce nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy. Vzhledem k tomu, že žalobce tvrdí, že skutečnost, že Itálie je členským státem Evropské unie, který je vázán mezinárodními lidskoprávními smlouvami, je nutno považovat za zcela irelevantní, je žalobce nucen poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016-38, v němž soud uvedl, že tzv. dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (srov. zejména bod 10 preambule nařízení Dublin III). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný.
23. Je zřejmé, že žalobce ve správním řízení neuvedl a ani nyní ve své žalobě neuvádí vzhledem ke svému konkrétnímu případu konkrétní skutečnosti, které by bránily jeho předání do Italské republiky. Aby došlo skutečně k porušení čl. 3 Úmluvy, musí být prokázány

podstatné důvody vedoucí k přesvědčení, že dotyčné osobě by v případě jejího navrácení do cílové země hrozilo skutečné riziko, že bude vystavena zacházení, jež je v rozporu s článkem 3 Úmluvy. Jen v takovém případě existuje povinnost nedeportovat dotyčnou osobu do dané země, přičemž pouhá možnost špatného zacházení sama o sobě nepředstavuje porušení čl. 3 Úmluvy.

24. V konkrétním případě žalobce nebyla nejen vyvrácena uvedená domněnka, jíž se žalobce dovolává, ale neexistují ani jiné další důkazy (které by nebylo nutno výjimečně požadovat u nejextrémnějších případů, kdy například obecný stav násilí v cílové zemi je na takové úrovni intenzity, že vytváří sám o sobě skutečné riziko, že by jakékoli vycestování do této země nezbytně porušilo čl. 3 Úmluvy) o tom, že žalobce bude v případě svého návratu do Itálie vystaven takovému špatnému zacházení, které by dosáhlo určité minimální úrovně závažnosti, která je vyžadována, má-li uvedené zacházení spadat pod působnost čl. 3 Úmluvy.
25. Žalovaný pak též připomíná, že hodnocení minimální úrovně závažnosti je vždy relativní a vždy závisí na všech okolnostech případu. Po individuálním posouzení případu žalobce, který není nezletilou osobou a není ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována, nezjistil žádné objektivní a aktuální informace, které by v případě jeho transferu do Italské republiky potvrzovaly jakékoliv riziko ve smyslu porušování mezinárodních závazků Italskou republikou, jde-li o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy. Žalobce je mladým, avšak dospělým mužem, který je zdravý a který nemá v současné době na území Evropské unie a ani ve své vlasti žádné rodinné závazky.

V. Posouzení věci krajským soudem

26. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 23. 3. 2020, č. j. 33 Az 13/2020-21 (pravomocné ke dni 26. 3. 2020).
27. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (resp. nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Existenci závažných důvodů se domnívat, že v jiném členském státě dochází k systémovým nedostatkům azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 604/2013, je soud povinen

posuzovat podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22, přístupný na www.nssoud.cz).

29. Krajský soud zjistil ze správního spisu žalovaného následující **skutkový stav**.
30. Správní spis obsahuje především (opakovanou) žádost o udělení mezinárodní ochrany, poskytnutí údajů k žádosti ze dne 9. 1. 2020, protokol o pohovoru k žádosti ze dne 9. 1. 2020, a dále komunikaci týkající se přijetí žalobce zpět do Itálie. Ve spisu je založena Informace MZV ze dne 13. 3. 2019 „Dohled nad dodržováním mezinárodních i evropských standardů v ubytovacích zařízeních pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany“, italský oběžník č. 1/2019, podle něhož budou všichni žadatelé spadající pod dublinské řízení ubytováni v jiných střediscích než ve centrech SIPROIMI (tzv. střediska druhé úrovně). Z informace OAMP ze dne 14. 11. 2019 „Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu“ se k fungování dublinského systému uvádí, že u žadatelů o mezinárodní ochranu navrácených do Itálie z důvodu její příslušnosti se postup italských orgánů odvíjí od stavu původního řízení, resp. od skutečnosti, zda již daná osoba o azyl žádala a s jakým výsledkem. Od roku 2018 pak Itálie z hlediska umístění do přijímacích středisek nerozlišuje mezi žadateli přijatými skrze dublinský systém a těmi ostatními. Není tedy vyčleněno žádné středisko pro pobyt těchto žadatelů.
31. Z Informace OAMP ze dne 17. 12. 2019 „Přijímací systém: Přijímací systém, ubytování, ubytovací kapacity a podmínky“ pak vyplývá, že obecně neexistují rozdíly v přijímacích podmínkách při podání žádosti v běžném řízení o mezinárodní ochraně, dublinském řízení či během odvolacího řízení. Mezi závažné problémy při poskytnutí základních přijímacích podmínek patří skutečnost, že je v praxi žadatel o mezinárodní ochranu ubytován v přijímacích střediscích až v okamžiku formální registrace žádosti a ne ihned po vyjádření úmyslu podat žádost o mezinárodní ochranu a sejmutí otisků prstů, přestože mezi oběma úkony mohlo uplynout až několik měsíců (v tomto ohledu je citována zpráva AIDA: Update duben 2019, s. 82-83). Po reformě systému azylových středisek jsou žadatelé o mezinárodní ochranu odkázáni výhradně na střediska první úrovně (CpSA, CARA, CDA a nouzová přijímací střediska CAS. Kromě toho se však migranti napříč zemí zdržují i v neoficiálních přechodných ubikacích a táborech (i ve formě squatů), kde nejsou dostupné základní služby. Takto pobývající osoby nemají de facto přístup ke všeobecné zdravotní péči, neboť nemohly doložit adresu trvalého bydliště.
32. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
33. Při posuzování návrhu žalobce vzal krajský soud stejně jako v předchozích řízeních o žalobách proti rozhodnutím o přemístění žalobce do Itálie v úvahu principy, na nichž spočívá nařízení Dublin III., i celý společný azylový systém EU. Původně přiznaný odkladný účinek v prvotním řízení vycházel zejm. z toho, že azylový systém v Itálii je vystaven zvýšenému přílivu migrantů (zejm. z afrických zemí), což má za následek některé negativní efekty (přetíženost azylových zařízení, průtahy v řízení). Krajský soud vzal v potaz i starší judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (ESLP), podle níž se Italská

republika dopustila v některých případech porušení základních lidských práv garantovaných Úmluvou o ochraně lidských práv a svobod, a to při navracení cizince zpět (viz k tomu rozsudek ve věci Saadi proti Itálii ze dne 28. 2. 2008, stížnost č. 37201/06).

34. V pozdější judikatuře ESLP je však tato starší judikatura reinterpretována v tom smyslu, že celková situace v přijímacích střediscích v Itálii nemůže sama o sobě tvořit překážku pro předání všech cizinců podle dublinského nařízení do této země a pouze za výjimečných individuálních skutkových okolností by bylo možno uvažovat o překážkách vycestování do Itálie (viz k tomu rozsudek ESLP ve věci A.S. proti Švýcarsku, stížnost č. 39350/13).
35. Krajský soud ale nepřehlédl, že situace se v Itálii v průběhu posledních dvou let mění, a to jak z hlediska reformy přijímacích podmínek po útlumu tzv. migrační krize, tak na druhé straně zcela aktuálně zejm. v souvislosti s pandemií koronaviru v prvním čtvrtletí roku 2020. Jakkoliv podle oběžníku italského dublinského centra je dána obecná záruka, že dublinští navrátilci budou ubytováni v některé ve zbývajících forem ubytování kromě středisek SIPROIMI, ve světle informací obsažených ve zprávách OAMP založených ve spisu je zřejmé, že dublinští navrátilci (pro něž platí shodný režim přijímání jako pro ostatní žadatele o azyl) se po příjezdu do Itálie pravděpodobně ocitají v určitém „vakuu“, kdy po nějakou dobu čekají na registraci a přidělení ubytování a musejí se o sebe postarat sami. To může způsobit problémy zejm. v případě zranitelných osob, zejm. rodin s dětmi.
36. Krajský soud však zohlednil nad rámec žalobcem uplatněných důvodů i současnou situaci v Itálii, která bojuje se světovou pandemií koronaviru (<https://www.itv.com/news/2020-03-22/italy-announces-tough-new-measures-as-coronavirus-death-toll-spikes/>) a přitvrzuje omezující opatření – prozatím však s velice vysokými ztrátami na životech (<https://www.itv.com/news/2020-03-19/coronavirus-death-toll-in-italy-surpasses-china-as-total-reaches-3-405/>). Obecné riziko cesty do Itálie se tedy za poslední měsíce mnohonásobně zvýšilo. Krajský soud podotýká, že informace dokumentované ve správním spisu jsou z roku 2019, tedy před zasažením Itálie pandemií koronaviru. Aktuální zprávy týkající se situace migrantů a žadatelů o azyl v Itálii hovoří o tom, že jídlo i základní služby jsou problém (<https://www.infomigrants.net/en/post/23729/quarantine-and-asylum-this-is-what-migrants-are-saying>), přičemž migranti jsou odkázáni na pomoc církve a nevládních organizací (<https://www.infomigrants.net/en/post/23879/help-for-migrants-in-corona-hit-italy>).
37. Krajský soud tedy vyzval žalovaného (konkrétně jeho organizační složku specializovanou na dublinské řízení – oddělení dublinského střediska, která je ve smyslu nařízení Dublin III styčným orgánem ČR pro komunikaci s kompetentními orgány členských států), aby mu poskytl stanovisko, jakým způsobem aktuálně funguje předávání přemísťovaných cizinců v dublinském řízení do Itálie a zda je přijímací systém v době pandemie koronaviru funkční. Do data vydání tohoto rozsudku však krajský soud na svou výzvu odpověď neobdržel.
38. Krajský soud tedy vztáhl uvedená východiska na případ žalobce. V první řadě je třeba vycházet z toho, že žalobce (kterému bylo již potřeby vydáno rozhodnutí o přemístění do

Itálie) není zranitelnou osobou ve smyslu čl. 21 přijímací směrnice ani zákona o azylu (§ 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu). Argumentace opřená o rozsudek Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12), kde ESLP prezentoval širší význam pojmu „zranitelnost“ osoby, na tomto závěru nic nemění. Žalobce je osaměle cestující mladý muž a nesvědčí mu tedy žádný z obvyklých důvodů pro konstataci zranitelnosti osoby. Za standardních okolností by tedy krajský soud neviděl v přemístění žalobce do Itálie zásadní problém (viz k tomu závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 5. 2019, č. j. 33 Az 10/2019-32).

39. Krajský soud ani nesdílí stanovisko žalobce, že žalovaný vycházel při svém hodnocení přijímacího systému Itálie z pouhé jediné zprávy o poměrech v tomto členském státě. Tomu neodpovídá obsah správního spisu, kde jsou založeny tři dokumenty týkající se více či méně fungování italského přijímacího systému se zvláštním zřetelem k otázce ubytování žadatelů o azyl, a to konkrétně Informaci MZV ze dne 13. 3. 2019 „Dohled nad dodržováním mezinárodních i evropských standardů v ubytovacích zařízeních pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany“, dále Informaci OAMP ze dne 17. 12. 2019 „Přijímací systém: Přijímací systém, ubytování, ubytovací kapacity a podmínky“ a Informaci OAMP ze dne 14. 11. 2019 „Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu“ Nicméně z hlediska aktuálnosti těchto zpráv je nabíledni, že žalovaný založil své hodnocení Itálie a jejího přijímacího systému na zprávách z roku 2019, které nic nevypovídají o fungování přijímacího systému v době koronavirové pandemie. K jejímu efektu na přijímací podmínky v Itálii žalovaný ani na výzvu krajského soudu nic nesdělil.
40. Za této situace krajský soud shledal, že změna okolností je natolik zásadní, že k ní musí přihlédnout (ex nunc) a při nedostatečné součinnosti žalovaného vycházet z informací známých soudu z médií a rozhodovací činnosti. Lze s vysokou pravděpodobností usuzovat, že pokud by žalobce po příjezdu do Itálie nezískal v krátké době ubytování a musel zůstat tzv. na ulici, výrazně by vzrostlo riziko, že bude nakažen a onemocní smrtelně nebezpečnou chorobou Covid 19. Jak je zřejmé z informací z médií (zejm. internetové stránky www.informigrants.net a dalších soudem citovaných zdrojů), k těmto případům dochází, přičemž někteří žadatelé o azyl žijící mimo azylová střediska trpí kvůli karanténě a uzavření služeb hlady a v důsledku omezení provozu úřadů se nemají kam obrátit. K tomuto výraznému zdravotnímu riziku krajský soud přihlédl, a proto uzavírá, že hodnocení italského přijímacího systému obsažené v napadeném rozhodnutí za těchto okolností neobstojí.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

41. Ze všech shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu jako důvodnou, a proto rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
42. V dalším řízení bude žalovaný povinen obstarat si aktuální relevantní podklady o fungování italského azylového systému z hlediska přijímání tzv. dublinských navrátilců v době koronavirové pandemie. Ideální cestou je vyžádání stanoviska italské strany o

zajištění ubytování pro tyto osoby v současné době, příp. o dalších mechanismech ochrany a prevence pro tyto osoby a ověření informací, které plynou ze obecně známého zpravodajství. Vzhledem k tomu, že žalobce nelze považovat za zranitelnou osobu, není třeba ve věci požadovat tzv. individuální záruky. Právním názorem obsaženým v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci nebyla žádnému z účastníků přiznána náhrada nákladů řízení, neboť úspěšný žalobce žádné náklady neuplatnil a ani soud ze spisu nezjistil, že by nějaké vznikly. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný a jde o správní orgán, jemuž se v souladu s ustálenou judikaturou obvykle náhrada nákladů ani v případě úspěchu ve věci nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 27. dubna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.